

**Stewart Conn**

**Posjet**

Na počasnom je mjestu na mojoj radnoj površini  
tintarnica od teškog stakla

i crno gušće pero koje sam dobio  
kad sam napustio dugogodišnji posao:

odbačen život za koji s godinama  
sve manje marim.

Ali svako toliko čujem promuklo *kraa*  
zakukuljena vrana sagiba se k dasci prozora,

praznina na jednom krilu gdje joj prvotno  
pero nedostaje. Njišući se otrcano

gleda me krvavim okom  
i mrzovoljno otkrivuda.

Bi li željela natrag uzeti  
što joj pripada – ili me grdi

jer joj izgubljeno pero smatram  
tek sjajnim simbolom?

Što god bilo, promatram ju kao zvijer  
savjesti koja je došla kući prenoćiti.

Za to vrijeme mačka sjedi uz kamin,  
zadovoljna jer je sve u redu.

## Rano jutro

Poznajete taj osjećaj – kad ustavši rano  
i tek što niste počeli raditi osjetite

smetnju: ne obično podrhtavanje  
susjedovih vodovodnih cijevi,

pomak zidane konstrukcije iza oplata,  
dječje pjesmice kroza zid;

više pomalo astmatično hrkanje,  
ali slatko i u savršenom ritmu.

Jesu li srušili koju unutrašnju pregradu,  
ili se uselio kakav mjesecar?

Na pragu čujnosti, a ipak nervira;  
ustrajno mi ruši koncentraciju.

Rastvaram prozorske kapke, puštam unutra svjetlo –  
i eto ih tamo, na vrtnom zidu:

mužjak guče kao dobroćudni parni stroj,  
ženke digle buku. Kucanje po prozorskom staklu,

i otišli su: nespretno, kako i pristaje starijima.  
Drugog se jutro vraćaju, zaljubljeni kao i uvijek.

Sada ih ostavljam na miru. Ima i gorih stvari  
s one strane prozora od tako krasnog ljubavnog sastanka.

## U Canongateu

(za Jamesa Robertsona)

Kako skrenem u Old Tolbooth Wynd pojavljuju se dva lika  
u prslucima i dugim čarapama, oba nose zelene troroge  
kape: glumci, mislim, na kakvoj sablasnoj turneji.  
I prije nego dođem do luka, otišli su –  
ostavljaju me, uz štropot Canongatea,  
da razmišljam o raznim pokrivalima za glavu na Kraljevskoj Milji  
kroz stoljeća: kacige i medvjede kože  
između St Gilesa i Holyrooda ili na zadnjem  
putovanju od Tolbootha do Grassmarketa;  
svileni cilindri Visokog Redara, bijele  
kokarde Kraljevske bojne streličara;  
kapa i zvonca lude, na mnogo načina.

Čudan lovački šešir ili *od pramca do krme* – ali  
ustaljen polucilindar i kapa od zečje kože  
istisnule su baseball kape što se nose naopako.  
A kako su danas utakmice, u opasnosti sam  
da me pomete poplava šarenih plašteva  
i vlasulja ... Kako bih izbjegao gužvu  
privuče me grob Roberta Fergussona  
u crkvenom dvorištu Canongate – i ne mogu otjerati  
iz misli kako ga je majka posjetila u ćeliji  
netom pred smrt i našla ga kako leži  
urešen krunom od zablacene slame  
koju je uredno spleo vlastitom rukom.

**U Muzeju Škotske**  
(za Judy)

Nailazim na bijelog konja u staklenom ormaru,  
prekrivenog starinama, svakom na svom mjestu:  
zakovice i pločice sa sedla, posrebrjeni spojevi na jarmu,  
trake s oklopa, a od gubice do uha  
ukrašeni dijelovi štitnika – ne kao umjetnina  
nego pokazujući drevnu namjenu svake stvari.  
Odlazeći u krevet te noći, ne mogu drugo do li pitati se  
što bi se od tvog "tistva" moglo izvesti  
iz razbacanih marama, cijele izložbe narukvica  
na toaletnom stoliću, perli od ahata i nefrita;  
a što bi se od običaja i izgleda, u tim stvarima  
što ti ispadaju iz ormara, dalo usaditi  
u duh nekoga tko te nije poznavao.  
Moja je dobra sudbina u tome što ne trebam  
takve stvari kako bih dočarao  
toplinu i sklad koje uvećavaju,  
sliku i priliku njihova mliječno bijelog konja.

## Slobodni pad

U to je vrijeme nemoguće bilo uočiti  
ljudsku dimenziju, sve dok na televiziji  
u materijalu o onima koji su natjerani paklom  
skočili duboko dolje, na pločnik,  
nisu pokazali jedan par (kolega s posla ili stranaca,  
to nikad nećemo saznati) kako dijele posljednje trenutke  
rušeći se s rukom u ruci u vječnost.

Na sreću još uvijek imamo svoje voljene.  
Ali kad u snu napola nagoni  
ispružimo ruku jedni drugima,  
ta se tako jednostavna gesta sklonosti  
preoblikuje: bojim se jer me podsjeća  
na ushićene živote; žalost se miješa sa sućuti  
s onima koji su s treskom stigli kroz taj vatreni lijevak.

Preveo Miljenko Kovačiček